

Arrest

nr. 288 258 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 13 juni 2016, diende op 27 juni 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Hongarije op 26 mei 2016 (Eurodac).

Op 23 februari nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 9 april 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 16 november 2020 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Frankrijk op 10 juli 2020 (Eurodac).

Op 25 januari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 16 juli 2021, nr. X). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geboren te zijn in het dorp Zahidabad, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, nooit naar school te zijn gegaan en gewerkt te hebben als landbouwer op de gronden van zijn familie. Hij zou zijn land van herkomst in mei 2016 verlaten hebben omwille van problemen met de taliban. De adjunct-commissaris-generaal besloot in het kader van dit verzoek tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban, noch aan het door verzoeker aangemeten socio-economisch profiel en zijn verklaringen omtrent zijn netwerk. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker geboren te zijn in het Baraki-vluchtelingenkamp in Sawabi, te Pakistan, daar zijn ganse leven te hebben gewoond en er gedurende acht jaar naar school te zijn geweest, ter staving waarvan hij verschillende documenten neerlegde. De commissaris-generaal heeft in het kader van verzoekers tweede verzoek opnieuw besloten hem de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat verzoeker slechts naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst verwees en geoordeeld werd dat hij en zijn gezin over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de stad Kaboel. De commissaris-generaal stelde namelijk vast dat er voorname aanwijzingen waren dat verzoeker in Kaboel verbleven heeft, er gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen als Afghaans vluchteling in Pakistan te zijn geboren en nooit in Afghanistan te hebben gewoond. Hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omdat Afghaanse vluchtelingen er volgens hem door de politie worden afgeperst en omdat er in het vluchtelingenkamp Baraki veel talibanleden zijn die mensen aanmoedigen of dwingen om jihad te doen. Tevens stelt verzoeker niet naar Afghanistan te kunnen gaan omdat de situatie er heel slecht is, zeker in de regio Logar.

Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker in het kader van huidig verzoek de rantsoenkaart van zijn oom A. K., schooldocumenten, drie documenten (waarvan een origineel en twee fotokopieën) met betrekking tot het feit dat zijn moeder haar PoR-kaart verloor, een certificaat van 27 september 2019 dat staft dat hij in het Baraki-kamp te Sawabi verblijft, twee briefomslagen, enkele documenten betreffende het werk dat hij in België heeft verricht en de zeven PoR-kaarten en de vaccinatiekaarten van zijn kinderen die hij reeds in het kader van zijn tweede verzoek voorlegde neer, alsook fotokopieën van de PoR-kaart van G., van de PoR-kaart en de taskara en twee pagina's van het paspoort van H. W., met wie hij bevriend is op Facebook, en van de taskara en twee pagina's van het paspoort van zijn oom H. W. (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten').

De Raad stelt vast dat reeds in de beslissing met betrekking tot verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat verzoeker zich aan de algemene onveiligheid in de door

hem voorgehouden regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de redelijkheid van dit vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker, wordt in deze beslissing gewezen op verschillende indicaties dat verzoeker in Kaboel verbleven heeft, er gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker in het kader van huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan deze eerdere beoordeling. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In zoverre u opnieuw verwijst naar het feit dat de situatie in Afghanistan slecht is, en zeker in de regio Logar (verklaring volgend verzoek d.d. 3 december 2020, punt 19) dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal van oordeel was dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikte.

Er dient vastgesteld te worden dat u in het kader van onderhavig verzoek geen elementen aanbrengt die een nieuw licht werpen op de vaststelling dat een intern vluchtalternatief in de stad Kabul voor u redelijk is.

Aangaande de taskara en het paspoort van uw facebookvriend H. W. (...) en de taskara en het paspoort van uw oom H. W. (...), dient te worden vastgesteld dat u hier effectief mee aantoonde dat uw oom H. W. (...) en uw facebookvriend H. W. (...) twee verschillende personen zijn (verklaring volgend verzoek d.d. 3 december 2020, punt 18). Evenwel dient opgemerkt te worden dat uit het feit dat uw facebookvriend H. W. (...) u zijn taskara en paspoort verschaft, blijkt dat hij bereid is u te helpen. Dat uw facebookvriend H. W. (...) iemand is die in het kamp woont (CGVS 3, p. 24), maar schrijft dat hij van Kabul is, kon in het kader van uw vorig verzoek niet gevolgd worden. Er werd gesteld dat gezien de veelvuldige contacten met linken naar Kabul die u heeft, niet kan worden gevolgd dat die allemaal om mensen gaat die zeggen dat ze van Kabul zijn terwijl dat niet zo is. In het specifieke geval van H. W. (...) noopt de vaststelling dat hij familiebanden heeft met personen die ook gelinkt worden aan Kabul en de vaststelling dat hij ook vandaag de dag op een ander facebookaccount optekent dat hij in Kabul woont ertoe te besluiten dat er wel degelijk vanuit gegaan kan worden dat hij in Kabul verblijft. Uit niets blijkt dat u niet terecht zou kunnen bij deze persoon, die zo welwillend is om u zijn taskara en paspoort aan te reiken. Het feit dat u nu aantoonde dat uw oom H. W. (...) en uw facebookvriend twee verschillende personen zijn, doet overigens geen afbreuk aan het feit dat er in het kader van uw vorig verzoek werd vastgesteld dat u veelvuldige contacten had op facebook met linken naar Kabul.

De PoR cards van G. (...) (kopie) en van uw oom A. K. (...) (kopie), (...), en de rantsoenkaart van uw oom A. K. (...), waarvan de leesbare data allen van meer dan twintig jaar geleden dateren (origineel) ondersteunen uw verklaringen dat uw familie in Pakistan gewoond heeft. In lijn met wat in uw tweede verzoek vastgesteld werd dient opgemerkt te worden dat deze stukken geen bewijskracht hebben inzake de actuele verblijfplaats van uw familieleden, zoals niet alleen blijkt uit de geldigheidsdatum van de PoR cards, maar ook uit uw verklaringen dat u de kaart voor L. (...) vernieuwde toen hij al in België was en dat er slechts een lid van de familie de hernieuwde kaarten moest gaan afhalen (CGVS 3, p. 21, 22). Er dient overigens ook aangestipt worden dat deze documenten betrekking hebben op uw familieleden en niet op u persoonlijk.

Aangaande de drie documenten die u voorlegt met betrekking tot het feit dat uw moeder haar PoR-Card verloor, dient vooreerst opgemerkt te worden dat twee ervan kopies betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Het derde document betreft slechts een handgeschreven verslag. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat de betrouwbaarheid van documenten van Afgaanse vluchtelingen uit Pakistan in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Zelf indien aangenomen wordt dat uw moeder haar PoR-Card verloor en op 2 december 2019 een nieuwe PoR-card aanvraag en dat uw broer B. (...) om deze reden naar het kantoor van Baraki kamp ging, zoals blijkt uit deze documenten, dan nog doen deze feiten geen afbreuk aan het in uw hoofde vastgestelde netwerk en uw mogelijkheid om zich in Kabul te vestigen.

De zeven PoR cards en de vaccinatiekaarten van uw kinderen werden reeds besproken werden in het kader van uw tweede verzoek en maken dan ook geen nieuw element uit.

Aangaande de schooldocumenten die u voorlegt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat op basis van het uitzicht van deze documenten vastgesteld moet worden dat de kans zeer reëel is dat ze gemaakt zijn door knip- en plakwerk.

Op kopies van zeer povere kwaliteit waarvan de emblemen niet goed zichtbaar zijn werden met balpen en stempels zaken toegevoegd. Wat er ook van zij, zelfs indien aangenomen zou worden dat u effectief van 1996 tot 2005 10 schooljaren volbracht in Pakistan blijkt uit niets dat u nadien niet nog verder studeerde, zoals de indicaties in uw vorige verzoeken deden vermoeden. Bovendien missen ook deze stukken bewijskracht inzake uw verblijfplaatsen na 2005.

Het certificaat d.d. 27 september 2019 dat staft dat u in Baraki kamp te Sawabi verblijft (origineel) overtuigt geenszins. Dat er op 27 september 2019 opgetekend wordt dat u in Baraki kamp verblijft, terwijl u op dat moment al meer dan drie jaar in België verblijft is immers allerm minst ernstig. Aan de overige informatie in dit document, met name dat ook uw familie in het kamp zou verblijven, kan dan ook geen enkele waarde worden gehecht.

De twee briefomslagen tonen slechts aan dat u post uit Pakistan ontvangen heeft.

De documenten die u voorlegt met betrekking tot het werk dat u deed in België (verklaring volgend verzoek d.d. 3 december 2020, punt 18) tonen aan dat u er in slaagde in België werk te bemachtigen en uit te voeren en ondersteunen de vaststelling dat u over de nodige capaciteiten beschikt om zich in Kabul te vestigen en daar een leven uit te bouwen.

Hoewel u meent dat uit voorgaande documenten afgeleid kan worden dat u nooit in Afghanistan geweest bent (verklaring volgend verzoek d.d. 3 december 2020, punt 18), is dit allerm minst het geval. De meeste van deze door u neergelegde documenten hebben immers betrekking op familieleden en niet op u persoonlijk. De enige documenten die wel betrekking hebben op u persoonlijk overtuigen allerm minst. Zoals eerder vastgesteld rijzen er ernstige vraagtekens bij de authenticiteit van uw schooldocumenten en hoe dan ook geeft dit document slechts uw beweerde reilen en zeilen weer tot het schooljaar 2005. Aan het certificaat dat poneerde dat u op 27 september 2019 in Baraki kamp verbleef, kan zoals eerder uiteengezet geen enkele waarde gehecht worden. De documenten die u neerlegt wegen dan ook niet op tegen de indicaties dat u in Kabul woonde, werkte en er een netwerk heeft.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat hij er in de bestreden beslissing van zou worden beschuldigd de PoR-kaarten van G. en zijn oom A. K. middels fraudeleuze praktijken te hebben bekomen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat deze kaarten kunnen ondersteunen dat verzoekers familie in Pakistan gewoond heeft doch niets bewijzen inzake de actuele verblijfplaats van deze familieleden en bovendien geen betrekking hebben op verzoekers persoon. Wat betreft de eerder neergelegde PoR-kaarten van verzoeker en zeven andere familieleden, dient erop te worden gewezen dat in de beslissing aangaande verzoekers tweede verzoek reeds overwogen werd dat deze documenten ondersteunen dat verzoeker, zijn familie en de familie van zijn echtgenote in Pakistan hebben gewoond, maar niets zeggen over de plaats waar zijn familieleden momenteel wonen of hoelang verzoeker in Pakistan woonde. Deze pertinente overwegingen worden door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd. Uit niets blijkt dat de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde (fotokopieën) van PoR-kaarten, zowel deze die werden neergelegd in het kader van zijn tweede verzoek als deze die hij thans neerlegt, door het CGVS in vraag werd gesteld. Verzoekers andersluidende beweringen missen aldus feitelijke grondslag. Overigens stipt verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aan dat er in het kader van verzoekers tweede verzoek wel degelijk aan UNHCR Pakistan werd gevraagd om verzoekers PoR-kaart, die van zijn echtgenote en van zijn broer L. te verifiëren, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier betreffende verzoekers tweede verzoek (adm. doss., stuk 7, voorgaande verzoeken, adm. doss. tweede verzoek, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, COI Case “AFG/PAK2018-34” van 13 september 2018).

Daargelaten de voorgaande vaststellingen, wijst de Raad er met betrekking tot de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekers raadsman tevergeefs voormelde specifieke informatie van UNHCR bij het CGVS heeft opgevraagd voor het verstrijken van de beroepstermijn, op dat hem geen enkele rechtsregel bekend is – en verzoeker duidt geen rechtsregel aan – waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail om wordt verzocht. Indien verzoekers advocaat constateerde dat de stukken die haar op 2 februari 2021 werden toegezonden voormelde specifieke informatie niet bevatten, zoals nochtans door haar gevraagd in haar aanvraag van 1 februari 2021, kon dan ook worden verwacht dat zij in deze een dilligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het CGVS teneinde verzoekers verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren, en aldus het inzagerecht uit te oefenen waarover verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur beschikt. Verzoeker kan geen rechten ontleen aan het uitblijven van enige reactie van verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment inzage gevraagd heeft in het administratief dossier of dat dit hem zou verhinderd geweest zijn door het CGVS. Het feit dat de gevraagde informatie niet aan verzoekers raadsman werd bezorgd doet dan ook geen afbreuk aan verzoekers rechten van verdediging, noch aan het bestaan van deze informatie en de aanwezigheid ervan in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker de commissaris-generaal verwijt in gebreke te blijven de valsheid van de overige door hem neergelegde Pakistaanse documenten aan te tonen, is zijn kritiek niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591).

Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is in casu gebeurd. Wat betreft de drie documenten met betrekking tot het verlies van de PoR-kaart van verzoekers moeder, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat twee van deze documenten loutere fotokopieën zijn en dat het derde document slechts een handgeschreven verslag betreft, zodat deze documenten geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit ervan. Deze vaststelling vindt steun in de objectieve informatie in het administratie dossier waarin melding gemaakt wordt van de geringe betrouwbaarheid van documenten van Afghaanse vluchtelingen uit Pakistan en de wijdverbreide corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten in Pakistan. Wat betreft de schooldocumenten, wordt terecht gewezen op het bedenkelijke uitzicht ervan en op het feit dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker na 2005 niet heeft verder gestudeerd, noch waar hij sindsdien verbleven heeft. Aan het certificaat van 27 september 2019 wordt terecht geen waarde gehecht, gelet op de vaststelling dat hierin op 27 september 2019 wordt opgetekend dat verzoeker in het Baraki-kamp verblijft, terwijl hij toen al meer dan drie jaar in België verbleef. De voorgaande vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd of ontkracht.

Voor het overige volhardt verzoeker slechts in de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn vorig volgend verzoek, volgens dewelke hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven als Afghaans vluchteling. Het betreft hier geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek in gebreke om nieuwe elementen aan te voeren die van aard zijn een ander licht te werpen op de in het kader van zijn vorig volgend verzoek gedane vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal over voldoende indicaties beschikte dat verzoeker in Kaboel heeft gewoond en gewerkt en er over een netwerk beschikte en het derhalve redelijk achtte dat verzoeker zich er vestigt teneinde zich te onttrekken aan het geweld in zijn verklaarde regio van herkomst. Deze beoordeling dient derhalve als vaststaand te worden beschouwd en verzoeker doet er geen afbreuk aan in zoverre hij thans in onderhavig verzoekschrift argumenten aanvoert die hij reeds in het kader van een beroep tegen de beslissing met betrekking tot zijn vorig volgend verzoek had kunnen aanvoeren.

Verzoeker voert nog aan dat hij ondertussen al enige tijd in Europa verblijft en dat hij “hierdoor nog een extra doelwit (zal) vormen waardoor de vrees voor zijn leven nog erger is”, doch hij licht niet in concreto toe in welke zin zijn verblijf in Europa de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de vereisten op het vlak van veiligheid en toegankelijkheid van het intern vestigingsalternatief, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt [...]

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 1 juli 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Door op te merken dat in de informatie waarop het CGVS zich beroept kan worden gelezen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doet verzoeker geen afbreuk aan de genuanceerde analyse van de commissaris-generaal, die als een geheel dient te worden gelezen. Verzoeker verwijst verder naar een reisadvies dat alle reizen naar Afghanistan zou afraden, doch laat na dit te voegen en erkent zelf dat dit slechts toeristische doeleinden dient. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Verzoeker citeert voorts uit het niet nader genoemde “nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan” met betrekking tot de situatie in het jaar 2017, doch licht niet toe – en de Raad ziet niet in – wat hiervan de relevantie is in het licht van de veel recentere gegevens waarop de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel is gebaseerd.

Verzoeker laat tevens na in concreto toe te lichten in welke zin het bij zijn verzoekschrift gevoegde rapport van Nansen afbreuk vermag te doen aan de objectieve informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst of de conclusies die hij hieruit trekt. Dat in Kaboel nog steeds doelwitten worden gevisieerd door anti-government elements (AGE's) en er zich extreme vormen van geweld voordoen waar ook burgers het slachtoffer van kunnen worden, wordt in voormelde analyse niet ontkend, doch kan in het licht van het geheel van de overwogen elementen en criteria niet volstaan om te besluiten dat burgers in Kaboel actueel

een reëel risico lopen om door hun loutere aanwezigheid in deze stad het slachtoffer te worden van gebeurlijk willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. [...]

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.”

1.4. Op 17 augustus 2021 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/08/2021
Overdracht CGVS: 28/09/2021*

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U verklaarde geboren en getogen te zijn in Zahidabad, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar in Afghanistan. U ging niet naar school en werkte als landbouwer op de gronden van uw familie. U verliet Afghanistan in mei 2016 omwille van problemen met de taliban en kwam naar België, waar u op 27 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 23 februari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS stelde immers vast dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. Evenmin kon geloof gehecht worden aan het door u aangemeten profiel en aan uw verklaringen omtrent uw netwerk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 9 april 2018 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u in 1987 geboren bent in Pakistan in Sawabi, Baraki kamp. U ging naar school tot de achtste graad. U stopte naar school te gaan omwille van economische redenen. U werkte in Peshawar bij Raja Graphics waar u gedurende zeven à acht jaar visitekaartjes verkocht. U verliet Pakistan ongeveer twee maanden voor u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 27 juni 2016. U gaf ook toe dat L. (ov (...)) uw broer is. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u de algemene veiligheidssituatie en wees u op de aanwezigheid van daesh en de taliban in Logar.

Het CGVS nam op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw tweede verzoek. Er werd immers vastgesteld dat u afstand deed van de asielmotieven in het kader van uw eerste verzoek en verder slechts verwees naar de algemene veiligheidssituatie. Een intern vluchtalternatief in de stad Kabul werd evenwel redelijk geacht voor u. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In juli 2020 ging u naar Frankrijk en diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Uiteindelijk kwam u naar België, waar u op 16 november 2020 een derde verzoek om internationale bescherming indiende.

In het kader van uw verzoek legde u documenten neer waarmee u wenst aan te tonen dat u nooit in Kabul had gewoond. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u de slechte situatie, zeker in de regio Logar.

Op 25 januari 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw derde verzoek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp het door u ingediende beroep tegen deze beslissing in een arrest van 16 juli 2021.

In dit arrest onderschreef de RvV dat u geen nieuwe elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de in het kader van uw tweede verzoek gedane vaststellingen op grond waarvan het CGVS over voldoende indicaties beschikte en het redelijk achtte dat u in Kabul gewoond en gewerkt heeft en er over een netwerk beschikte en het derhalve redelijk achtte dat u er zich vestigt om u te onttrekken aan het geweld in uw regio van herkomst.

Op 17 augustus 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in in België. In het kader van dit verzoek geeft u aan dat u in Frankrijk was maar dat u bericht kreeg dat u naar België moest komen. U heeft geen nieuwe documenten maar volgend jaar zal u een brief ontvangen waaruit blijkt dat u in Pakistan geboren bent en Afghaan bent. U maakte immers een afspraak op 1 januari 2022 in Pakistan. Uw vrouw die in Pakistan is zal die brief ontvangen. Jullie verlieten Afghanistan meer dan 40 jaar geleden. Uw grootouders en ouders migreerden naar Pakistan dus u kan niet naar Afghanistan. U heeft geen connectie met Afghanistan. In Pakistan hadden jullie problemen met allerlei instanties. U staat nog in contact met uw neven in Afghanistan en een van uw zussen woont ook in Afghanistan.

U geeft aan dat het moeilijk is om naar Afghanistan te gaan in de huidige situatie. De taliban zijn geen goede mensen. Ze kunnen jullie leven beschadigen en jullie heel streng behandelen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Voorts dient in herinnering gebracht te worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. Evenmin kon geloof gehecht worden aan het door u aangemeten profiel en aan uw verklaringen omtrent uw netwerk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. In het kader van uw tweede verzoek nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing. U verwees slechts naar de algemene veiligheidssituatie en het CGVS achtte een intern vluchtalternatief in de stad Kabul redelijk voor u en uw gezin. Het CGVS stelde immers vast dat er voorname aanwijzingen waren dat u in Kabul verbleef, er werkte en er een netwerk had. Zo stelde het CGVS vast dat u in eerste instantie op uw facebook aangaf dat u als drukker in Kabul werkte, dat u naar de Ghulam Khan Haider middelbare school ging en dat u naar de universiteit van Kabul ging. Ook bleek u veel contacten te hebben op facebook die gelinkt konden worden aan de stad Kabul. Er werd vastgesteld dat u geen afdoende antwoorden kon geven op de indicaties dat u in Kabul verbleef en werkte, u er over een aanzienlijk netwerk beschikt en dat u allicht geen open kaart speelde wat uw scholingsgraad betrof. Ook het feit dat u niet op de hoogte was dat uw PoR-card reeds een viertal maanden vervallen was voor u Pakistan verliet, deed vermoeden dat u Pakistan eerder verliet dat u prijs gaf. Voorts werd over uw talenkennis- u gaf aan dat u Pashtu, Dari en Urdu sprak-, en uw werkervaring van zeven of acht jaar bij een drukker gesteld dat dit u ten goede zou komen bij de uitbouw van een leven in Kabul. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van uw derde verzoek werd door het CGVS vastgesteld dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp het door u ingediende beroep tegen deze beslissing tot niet-ontvankelijkheid in een arrest van 16 juli 2021. In dit arrest onderschreef de RvV dat u geen nieuwe elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de in het kader van uw tweede verzoek gedane vaststellingen op grond waarvan het CGVS over voldoende indicaties beschikte en het redelijk achtte dat u in Kabul gewoond en gewerkt had en er over een netwerk beschikte en het derhalve redelijk achtte dat u er zich vestigde om u te onttrekken aan het geweld in uw regio van herkomst. U diende geen beroep in tegen dit arrest van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en blijft de beoordeling ervan gehandhaafd, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Evenwel dient vastgesteld te worden dat u in onderhavig verzoek geen dergelijke elementen aanbrengt.

Het feit dat u aangeeft dat u in Frankrijk was en vervolgens vrijwillig naar België kwam nadat de politie dreigde u onder dwang naar hier te sturen (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16), heeft geen betrekking op een eventuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan en kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element.

Aangaande het feit dat u stelt dat al uw documenten hier al zijn (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16) dient onderstreept te worden dat het louter opnieuw verwijzen naar reeds ingediende documenten geenszins een nieuw licht kan werpen op voorgaande vaststellingen. Aangaande uw stelling dat u volgend jaar een brief zal ontvangen waaruit zal blijken dat u in Pakistan geboren bent en dat u Afghaan bent (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16) dient vastgesteld te worden dat deze brief actueel nog niet neergelegd werd. Het feit dat u aangeeft dat u in de toekomst documenten zal neerleggen kan op zich niet beschouwd worden als een nieuw element. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Met betrekking tot uw stelling dat jullie in Pakistan problemen hadden met allerlei instituties en het feit dat u ook een vrees ten opzichte van Pakistan opwerpt (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16, 19), dient te worden vastgesteld dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven ten opzichte van Afghanistan.

In zoverre u aangeeft dat de taliban geen goede mensen zijn, dat ze jullie leven kunnen beschadigen en jullie heel streng kunnen behandelen (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 19) dient vastgesteld te worden dat uit deze uitlating geen beschermingsnood in uw hoofde kan blijken. U laat immers na toe te lichten waarom u geconfronteerd zou worden met een dergelijke behandeling of waarom u gevisieerd zou worden. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Wat betreft uw verklaringen dat uw ouders en grootouders naar Pakistan migreerden, dat jullie Afghanistan al meer dan 40 jaar geleden verlieten en dat u meent dat u geen connectie heeft met Afghanistan en er niet heen kunt (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16), kan opgemerkt worden dat deze verklaringen geenszins opwegen tegen de hiervoor beschreven uitgebreide indicaties en bevindingen waarop het CGVS zich baseerde om te stellen dat het redelijk was voor u om zich in Kabul te vestigen. Uit niets blijkt dat dit vandaag de dag niet meer redelijk zou zijn. Dat u in het kader van dit verzoek enerzijds meent dat u geen connectie heeft met Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 16), maar tegelijkertijd verwijst naar contacten met uw neven en een van uw zussen in Afghanistan (verklaring volgend verzoek d.d. 24 september 2021, punt 19), staat bovendien haaks op elkaar. Dit toont wederom aan dat er sprake is van een netwerk in uw hoofde bij terugkeer naar Afghanistan. Hoewel in het kader van uw tweede en derde verzoek de veiligheidssituatie in Logar nog van die aard was dat er sprake was willekeurig geweld in de zin van 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient gewezen te worden op onderstaande informatie waaruit blijkt dat dit niet meer het geval is. Desgewenst kan u zich in het licht van de hieronder beschreven veiligheidssituatie op een andere plaats in Afghanistan naar keuze vestigen, mocht u deze verkiezen boven Kabul.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban.

In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan.

Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het

EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 3 van het EVRM;
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht;
- “de artikels 1 en 2 van de afdeling A” van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker licht toe als volgt:

“III. 1. aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder Kabul

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers desondanks wordt beperkt en er weinig burgerlachtoffers vallen. De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat er enige vrees of risico is indien hij dient terug te keren.

In casu wordt de veiligheidssituatie van Kabul onderzocht.

Doch de Stelling van verwerende partij m.n. dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Uit de informatie van het CGVS staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is. Dat deze momenteel uiterst gevaarlijk is en gevraagd wordt onmiddellijk te stoppen met asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan omwille van de levensgevaarlijke situatie.

Ook stelt het reisadvies dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer.

Ook in het nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul. "

Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren.

Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSEN.

Zij stellen dat Kabul nog steeds het doelwit is voor anti Government Elements (AGE's).

[citaat voormeld rapport]

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben. Bovendien heeft verzoeker steeds in Pakistan verbleven. Verzoeker heeft een gegronde vrees bij terugkeer. In het EASO van januari 2022 wordt vermeld dat personen die vluchten of wegtrekken uit Afghanistan als 'siechte' Afghanen en in het bijzonder moslims worden aanzien: "People who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done.. .a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. ...a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts."

Gerepatrieerde burgers zullen zich dan ook voor de rechtbank dienen te verantwoorden bij terugkeer.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om af te reizen naar Afghanistan. Het CGVS spreekt van het feit dat het geweld gedaald is sinds de overname van de macht door de Taliban. Gelet op het feit dat de Taliban steeds de reden geweest is van het geweld en het feit dat de Afgaanse overheid zich niet verzette tegen de Taliban en zelf meteen de vlucht nam, is het logisch dat het geweld daalde. Dit heeft echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Ook al zou het geweld enigszins dalen, daalt de terechte vrees echter niet.

Verzoeker wenst op te werpen dat er binnen het CGVS verschillende beleidsregels gehanteerd worden t.a.v. vluchtelingen:

- Afghanistan: dossiers worden tijdens de oorlog on hold geplaatst om af te wachten wat de situatie in Afghanistan zal zijn onder het bewind van de Taliban. Er worden geen ontvankelijkheidsbeslissingen meer genomen en iedereen dient af te wachten.

- Sri Lanka: N.a.v. de nieuwe grondwetswijziging in Sri Lanka worden alle verzoeken tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard in afwachting van het onderzoek naar de situatie voor de minderheidsgroep Tamils.

- Oekraïne: Na de start van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne en de inval van Rusland werd op Europees vlak meteen beslist om een tijdelijk verblijf toe te kennen aan Oekraïense vluchtelingen (en dit zonder enig onderzoek).

Dit is voor verzoeker zeer moeilijk en valt hem erg zwaar. Hoe kan men m.b.t deze gelijkaardige situaties zo verschillend tewerk gaan, verzoeker kan dit terecht niet begrijpen.

Men kan alleen vaststellen dat het rechtszekerheidsbeginsel waarop elke asielzoeker zou moeten kunnen rekenen niet langer gewaarborgd is. Elke VIB dient op dezelfde manier behandeld te worden. Dit niet doen is een grove nalatigheid en betekent zelfs een discriminatie tussen de vluchtelingen.

Het is dan ook zeer frappant dat de dossiers van Afghanistan on hold worden geplaatst tijdens de geweldpegingen en de oorlog die er woedde en het feit dat men dit steeds heeft afgewacht alvorens beslissing, zelfs een tijdelijke, terzake te nemen.

Men had tevens voor de Afgaanse vluchtelingen een identiek systeem kunnen opstarten vb. door de aanvragen ontvankelijk te verklaren of een tijdelijk statuut af te leveren. Zo zou hen ook het recht om te werken verleend worden. Dit werd m.b.t. de Afgaanse vluchtelingen echter niet opgestart.

Dit is zeer onredelijk en zelfs discriminerend.

Zoals gesteld wordt gemotiveerd dat het geweld ondertussen minderde, doch de vrees en angst bij de bevolking onder het bewind van de Taliban is niet minder groot. Zij vrezen op elk moment een verkeerde handeling te doen of keuze te maken en zo slachtoffer te worden. Er werd afgewacht hoe de situatie in Afghanistan (onder het bewind van de Taliban) zou verlopen zonder deze vluchtelingen enige vorm van steun of zekerheid te geven.

Het feit dat het CGVS heeft gewacht tot op het moment dat men meent dat de situatie 'gekalmeerd' zou zijn, kan dan ook niet door de beugel.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij heeft steeds in een vluchtelingenkamp te Pakistan verbleven. Hij is gevlucht omwille van de bedreiging die hij ontving van de Taliban.

Er kan dan ook onmogelijk van een zorgvuldig onderzoek gesproken worden m.b.t de situatie in het land van herkomst.

Bovendien kan hij zich ook niet vestigen in Kabul, zoals door het CGVS beschreven.

De Taliban heeft reeds voet aan grond in de grote steden, zoals Kabul.

"According to analysts Asley Jackson and Antonio Sampaio, Afghanistan's cities have become 'a critically important and overlooked dimension of the country's armed conflict'. During the past decades, violence was often concentrated in rural areas and despite sporadic large-scale attacks, the country's larger cities were long considered 'relatively secure'. As stated by Jackson and Sampaio, this has changed and Afghanistan's urban areas have become stages for a competition among different actors such as the Afghan government, the Taliban, other militant groups, strongmen and their militias and criminal networks."

In deze rapporten wordt aangehaald dat de Taliban, die terug aan een opmars bezig is in Afghanistan, van tactiek veranderd is:

according to analysts, the Taliban adopted a new approach in 2020. Refraining from high-profile and mass-casualty attacks in major cities, the militants have shifted their tactic to the targeted killing of civilians (...) in urban areas such as Kabul. This new tactic is described as a response to the agreement the insurgency group signed with the US in February 2020, expecting the militants not to hit urban centres with suicide bombings and other mass-casualty attacks. A Kabul-based political analyst cited by Gandhara described the new Taliban strategy as 'to win the support or submission of the population in government-controlled areas, particularly in urban centers, through intimidation and psychological warfare'.

De Taliban doet verschillende aanvallen doch weigert deze te claimen en eist de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier willen ze duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kan beschermen en gebruikt deze 'unclaimed attacks' als propaganda.

"In the last quarter of 2020, SIGAR reported a 'much higher' number of enemy-initiated attacks in Kabul, compared to the same quarter in 2019/ Documenting the last quarter of 2020 and the first quarter of 2021, the UN Secretary-General reported continued countrywide high-profile attacks by AGEs, especially in the city of Kabul, in combination with a pattern of increased unclaimed targeted assassinations. Documenting violence trends in the first quarter of 2021, SIGAR reported on the continuation of targeted killings of Afghan government officials and journalists, suspected to have been perpetrated by the Taliban, ISKP or other unidentified groups.

A variety of sources in 2020 and 2021 referred to an atmosphere of constant fear and an increased feeling of general insecurity gripping Kabul and its residents, caused by a wave of unclaimed sticky bomb attacks and targeted assassinations by unknown gunmen."

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst.

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling.

III.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijne hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Geneve om erkend te worden als vluchteling. Ter illustratie wenst verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria toe te lichten.

III.2. A) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Afghanistan is nog steeds gevaarlijk en de Afghaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

[citaat artikel 3 EVRM]

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen twijfel hecht aan de nationaliteit van verzoeker!

In de beslissing wordt ook aangegeven dat in Afghanistan een aanwezigheid bestaat van gerichte mensenrechtenschendingen. Ondanks het feit dat hij nooit eerder in Afghanistan heeft verbleven en hij een facebook-vriend heeft die in Kabul verblijft, is het CGVS van mening dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft m.b.t. KABUL en zo een minder groot risico loopt of minder vrees dient te koesteren. Verzoeker kan onmogelijk afreizen naar Afghanistan. Hij is in Pakistan geboren en heeft daar, samen met zijn familie, een PoR-kaart ontvangen van het UNHCR. Zijn familie heeft ondertussen een vernieuwing van deze kaarten ontvangen.

Het CGVS schendt bijgevolg flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar Afghanistan!

III.2. B) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat verzoeker niet kan afreizen naar Afghanistan, aangezien zijn leven er in gevaar is. Er wordt verwezen naar Kabul als vluchtalternatief van verzoeker, doch hij heeft nooit in Kabul of Afghanistan verbleven.

Om te verwijzen naar enkele facebookvrienden om aan te tonen dat verzoeker zich hierbij zou kunnen vestigen, is volledig naast de kwestie. Verzoeker kan onmogelijk bij elk persoon waarmee hij bevriend is op facebook aankloppen om onderdak en bescherming te bekomen.

Ondertussen wordt Kabul voorgesteld als intern vluchtalternatief voor alle vluchtelingen uit Afghanistan.

Één stad kan deze toestroom aan mensen en vluchtelingen niet blijven dragen.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt gerepatrieerd naar Afghanistan?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om tot een gegronde vrees voor vervolging te kunnen besluiten.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

III.2. C) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Hij heeft nooit eerder verbleven in Afghanistan en was vluchteling in Pakistan. Het is in deze omstandigheid dan ook onmogelijk voor verzoeker om de bescherming van Afghanistan in te roepen. Hij was reeds Afghaans vluchteling.

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst en verwerende partij dient hier absoluut rekening mee te houden!

III.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige uitgebreide uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

De bestreden beslissing laat na afdoende te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Verzoeker heeft steeds in een vluchtelingenkamp verbleven in Pakistan en heeft nooit eerder in Afghanistan verbleven. Zijn gezin verblijft er nog steeds. Hij wenst met huidig beroep dan ook de verlengde kaarten van zijn gezin voor te leggen.

Men stelt dat er voor verzoeker een vluchtalternatief bestaat, m.n. Kabul; ook daar is de veiligheidssituatie niet rooskleurig. Bovendien heeft verzoeker nooit eerder in Afghanistan verbleven en kent hij niemand die hem daar kan opvangen en dit ondanks het pleidooi van het CGVS. Men kan immers de facebookvrienden van verzoeker niet verplichten hem op te vangen en bescherming te bieden indien hij wordt gerepatrieerd. Men gaat er aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert.

Volgens de rapporten wordt het volgende verklaard:

[citaat niet-gespecificeerde bron]

[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor ernstige schade deze dient voort te vloeien uit de gedragingen van derden en het niet volstaat dat deze het gevolg zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Zoals hierboven aangegeven lijdt Afghanistan erg onder de oorlog en de overname van de Taliban. Bovendien heeft de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de Taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens.

Hiermee wordt de Afghaanse bevolking gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. 80% van het inkomen van Afghanistan komt uit de hulp van de internationale gemeenschap. Indien deze wordt bevroren valt ook het inkomen weg.

Deze schade vloeit wel degelijk voort uit gedragingen van derden en treft de volledige Afghaanse bevolking. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verbogen in de volgende maanden.

Men diende dit dan ook te onderzoeken en niet enkel te verwijzen naar het feit dat dit slechts uiterst uitzonderlijk kan worden toegepast en slechts door gedragingen van derden, als men dit niet verder onderzoekt,

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op zijn belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Men gebruikt louter veel algemene informatie, verwijzend naar verschillende wetsartikelen en arresten van het HvJ, doch zonder dit verder in concreto te onderzoeken.

Nochtans dient men op de hoogte te zijn van het feit dat de gelden van internationale hulp door de Verenigde Staten werden bevroren. President Biden heeft ondertussen ook beslist om deze gelden ook deels uit te keren aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens.

Hierdoor wordt de Afghaanse bevolking opnieuw gestraft.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is hierbij niet voldoende!

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker terug te keren heeft hij schrik dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoeker weigert.

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.”

Ter ondersteuning van het beroep legt verzoeker de volgende stukken neer:

- *“PoR- kaarten van familie”* (stuk 3).

2.1.2. In een aanvullende nota van 2 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- het EUAA rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of Individuals”* van augustus 2022.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig

de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. In het kader van huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen dat hij als Afghaans vluchteling in Pakistan is geboren en nooit in Afghanistan heeft gewoond. Verzoeker stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat zijn familie in Pakistan verblijft. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker thans de verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn familieleden neer.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde geboren te zijn in het dorp Zahidabad, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, nooit naar school te zijn gegaan en gewerkt te hebben als landbouwer op de gronden van zijn familie. Hij zou zijn land van herkomst in mei 2016 verlaten hebben omwille van problemen met de taliban. De commissaris-generaal besloot in het kader van dit verzoek tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban, noch aan het door verzoeker aangemeten socio-economisch profiel en zijn verklaringen omtrent zijn netwerk. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker geboren te zijn in het Baraki-vluchtelingenkamp in Sawabi, te Pakistan, daar zijn ganse leven te hebben gewoond en er gedurende acht jaar naar school te zijn geweest, ter staving waarvan hij verschillende documenten neerlegde. De commissaris-generaal heeft in het kader van verzoekers tweede verzoek opnieuw besloten hem de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat verzoeker slechts naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst verwees en geoordeeld werd dat hij en zijn gezin over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de hoofdstad Kabul. De commissaris-generaal stelde namelijk vast dat er voorname aanwijzingen waren dat verzoeker in Kabul verbleven heeft, er gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, wat zal blijken uit wat volgt.

Verzoeker legt in het kader van huidig beroep nieuwe, verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten neer van zijn familieleden. De Raad hecht echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten. Vooreerst betreffen de neergelegde documenten van de 'Proof of Registration' loutere fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Verder merkt de Raad op dat de kaarten onderlinge verschillen vertonen. Zo is de chip

op de kaart van M.K.B. en Z.J.B. groter dan op de andere kaarten. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker van vijf kaarten de voorkant neerlegt, maar van slechts drie kaarten de achterzijde, waardoor verzoeker bepaalde informatie lijkt te willen achterhouden. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming reeds Pakistaanse vluchtelingenkaarten heeft neergelegd. De commissaris-generaal oordeelde dat uit deze kaarten niet kan afgeleid worden dat verzoeker nooit in Afghanistan is geweest, aangezien deze documenten betrekking hadden op familieleden en niet op verzoeker persoonlijk. De Raad bevestigde deze vaststelling van de commissaris-generaal in beroep. Dat verzoeker nu vernieuwde, verlengde Pakistaanse vluchtelingenkaarten neerlegt, bouwt aldus verder op een relaas dat reeds onaannemelijk werd geacht door de Raad. Bijkomend merkt de Raad op dat deze kaarten werden uitgegeven op 1 juli 2021, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker deze niet eerder kon neerleggen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het Commissariaat-generaal verschillende beleidsregels hanteert en discrimineert tussen vluchtelingen, wijst de Raad erop dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee geen nieuwe elementen aanvoert die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, volgens dewelke hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven en zijn familie er tot op heden in een vluchtelingenkamp verblijft, en de redenen waarom hij dit niet eerder heeft vermeld. Het betreft hier evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geïnterviewd, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker toont echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde huidige humanitaire situatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Het verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de situatie in de hoofdstad Kabul.

Indien er actuele situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de hoofdstad Kabul. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde precaire veiligheidssituatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP